

9
Nazwisko ABRAM

Imiona Adolf Pseudonim

Z domu

Data urodzenia 24.12.1894 Miejscowość, kraj Demnia Wyzna, powiat Skole

Data śmierci 17.03.1963 Miejscowość, kraj Nowy Jork

Lat życia

Adres cmentarza Cmentarz w Andes

Źródła: www.stankiewicz.com (Genealogia, Stankiewicz z przysiadłymi
- Kawalerowie Orderu Virtuti Militari)

Zawód Tytuły naukowe

Rodzaj wojska Stopień wojskowy

Odznaczenia Order Hojennyj Virtuti Militari, Krzyż Walecznych,
Krzyż Niepodległości z Mieczami

KAWALEROWIE ORDERU VIRTUTI MILITARI

Page 2 of 3

ABRAM Adolf

Urodzony 24 grudnia 1894 roku w Demni Wyżnej, powiat Skole. Major rezerwy artylerii Wojska Polskiego. Przybrane nazwisko Władysław Jaworski. Pseudonimy "Adaś", "Jaworski". Syn Adolfa i Filipiny z domu Saling. Uczęszczał do szkoły realnej w Stanisławowie (od 1912 roku należał do Związku Strzeleckiego w Stanisławowie) a następnie do gimnazjum w Wiedniu, gdzie zdał maturę w 1914 roku. Przez jeden semestr studiował w wiedeńskiej Hochschule für Bodenkultur (Akademii Rolniczej). Od sierpnia 1914 roku służył w Legionach Polskich, początkowo jako sekcjny w batalionie uzupełniającym a od września jako dowódca dział w 1. pułku artylerii polowej. W czerwcu 1915 roku przeniesiony ponownie do batalionu uzupełniającego a od listopada wraca do w 1. pap w stopniu ogniomistrza (z przerwą w okresie styczeń - luty 1916 roku, kiedy uczęszczał na kurs aspirantów oficerskich w Rembertowie). Po kryzysie przysięgowym w lipcu 1917 roku wcielony do armii austriackiej. Ukończył szkołę oficerów rezerwy w Poznań na Węgrzech (styczeń - maj 1918 roku), awansując do stopnia chorążego. Zwolniony na urlop w celu kontynuowania studiów, wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej (POW), gdzie był

komendantem miasta w Kijowie i oficerem wyszkoleniowym Okręgu Charków Komendy Naczelnej III POW. Od listopada 1918 roku w Wojsku Polskim w Grupie pułkownika Rybińskiego. Wzięty do niewoli ukraińskiej 28 listopada 1918 roku w czasie bitwy pod Mikulińcami. Zbiegł 3 czerwca 1919 roku i został przydzielony do 2. pułku artylerii ciężkiej. Od sierpnia był sekretarzem a potem referentem sekcji amunicyjnej Departamentu Artylerii Ministerstwa Spraw Wojskowych. Od czerwca 1920 roku pierwszy oficer, potem dowódca baterii w 1. pułku artylerii polowej Legionów a od grudnia adiutant tej jednostki. Od lipca 1921 roku adiutant 1. Brygady Artylerii Legionów Polskich. W październiku 1921 roku ukończył wyższy kurs oficerów sztabowych artylerii w Toruniu i powrócił do 1. pułku artylerii polowej Legionów na stanowisko dowódcy baterii. Z dniem 1 maja przeniesiony do rezerwy. Pracował jako rolnik a następnie jako urzędnik. Czynny w Związku Osadników (utworzonym w 1922 roku), gdzie do wybuchu II wojny światowej pełnił funkcję wiceprezesa Zarządu Głównego. Działał też w Głównej Komisji Rewizyjnej Związku Legionistów Polskich. W czasie okupacji mieszkał w Warszawie. W październiku 1939 roku skontaktował Aleksandra Kamińskiego z komendantem Okręgu Warszawa-Miasto Służby Zwycięstwu Polsce (SZP) Henrykiem Józefskim, który zlecił Kamińskiemu zorganizowanie wydawnictwa "Biuletynu Informacyjnego", późniejszego centralnego organu prasowego Komendy Głównej ZWZ-AK, najważniejszego pisma konspiracyjnego w okupowanej Polsce. W roku 1940 wraz z ówczesnym szefem Biura Informacji i Propagandy (BIP) Komendy Okręgu Warszawa-Miasto Związku Walki Zbrojnej (ZWZ) Zygmuntem Hemplem, przedstawił gen. Stefanowi Roweckiemu projekt utworzenia specjalnej organizacji, która miałaby kierować cywilną walką społeczeństwa (projekt został odrzucony, ale na przełomie 1940-1941 roku utworzono referat - potem wydział - walki cywilnej w ramach BIP Komendy Głównej ZWZ - AK, przekształcony w 1942 roku w Kierownictwo Walki Czynnej, podlegające Delegaturze Rządu RP na Kraj). Współpracownik wydawanego od kwietnia 1942 roku miesięcznika "Ziemię Wschodnie Rzeczypospolitej", redagowanego przez Józefskiego. W czasie Powstania Warszawskiego czynny w cywilnej służbie pomocniczej. Po kapitulacji oddziałów powstańczych wywieziony do Niemiec. Po zakończeniu wojny wyemigrował do USA. Początkowo przebywał w Nowym Jorku, potem osiedlił się w Andes, niedaleko Fleischmanns (New York). Pracował dorywczo. Chory na raka, zmarł po dwóch operacjach w szpitalu w Nowym Jorku 17 marca 1969 roku. Pochowany na cmentarzu w Andes. Na jego grobie postawiono pomnik ufundowany przez Instytut Józefa Piłsudskiego w Nowym Jorku, któremu zapisał w testamencie swój dom i 10 000 dolarów.

Odznaczenia:

Order Wojennyj Virtuti Militari V Klasy (w 1922 roku)
Krzyż Walecznych (w 1922 roku)
Krzyż Niepodległości z Mieczami (w 1931 roku)

źródło: Andrzej Krzysztof Kunert "Słownik biograficzny konspiracji warszawskiej 1939-1944"